

"Ziua ușilor deschise"

Vineri, 17 februarie 2006

Gili Cârstea

Radio România Actualități a transmis, în emisiunea Actualitatea Crediței de luni seara, un reportaj de la un eveniment organizat în comunitatea Popa Tatu de către Biserica Adventistă, intitulat "Ziua ușilor deschise."

De ce "Ziua ușilor deschise"? Au fost până acum ușile adunărilor noastre închise pentru vizitatori? Au fost membrii bisericilor noastre reticenți la prezența unor vizitatori din afară? Sigur că nu. Chiar și în vremurile de relativă restricție noi primeam cu plăcere pe vizitatorii doritori să participe împreună cu noi la serviciul divin. Ce se întâmplă?

Se întâmplă că sub ochii noștri se desfășoară un proiect vast și coordonat la nivel înalt, prin care se urmărește nici mai mult nici mai puțin decât unirea trupului lui Hristos.

Conducătorii bisericilor creștine au decis că scandalul despărțirii dintre bisericile care declară că se închină lui Hristos nu mai poate fi tolerat, iar Biserica Adventistă nu face excepție. Frații noștri vor să dovedească lumii că Biserica Adventistă nu este o sectă necreștină, că nu suntem diferiți de frații din alte confesiuni și nu avem un mesaj critic față de cei al căror scop este predicarea lui Hristos.

"Ziua ușilor deschise" urmărește să obișnuiască pe membrii noștri – formați de învățătura Spiritului Profetic cu privire la evenimentele ultimelor zile – cu practicile și învățăturile celorlalte biserici, pe care de curând liderii adventiști au început să le numească "biserici surori." În prima fază sunt invitați clerici ai altor biserici la serviciile divine ale bisericii în Sabat, așa cum s-a întâmplat sâmbătă la Popa Tatu, dar ținta este închinare comună, botez unic și cină comună.

Spuneți că așa ceva nu se va întâmpla cu această biserică? Deja se întâmplă sub ochii noștri, iar pastorii comunităților noastre par complet luați de val.

Este adevărat că membrii de rând ai comunităților noastre nu sunt la curent cu amploarea mișcării ecumenice internaționale, dar mai ales cu avântul amețitor al ecumenismului european. Pastorii noștri nu vorbesc despre evenimentele curente, iar Curierul Adventist ocolește cu precauție subiectul – și știe el bine de ce. Nu poți vorbi despre binefacerile ecumenismului unor oameni care au în casă și încă mai prețuiesc Tragedia

Veacurilor. Mai întâi trebuie creat în biserică un curent favorabil tendințelor de apropiere față de activități comune, în plan social, apoi în plan religios.

Reporterii emisiunii de care aminteam au intervievat pe câțiva dintre preoții vizitatori de la Popa Tatu. Toți au avut cuvinte de apreciere, lucru absolut alarmant pentru cine mai crede că acest popor are încă misiunea de a avertiza lumea religioasă că este gata să devină “un locaș al oricărei păsări necurate și urâte.” Mai grav, pastorul comunității Popa Tatu a declarat ziariștilor că Biserica Adventistă socotește colaborarea cu celelalte biserici creștine foarte potrivită, deoarece toți ne închinăm “aceluiași Dumnezeu.”

Cum este posibil ca pastorii adventiști să cultive o astfel de credință, când ei știu mai bine decât oricine că omenirea este condusă de un Hristos fals, și că ecumenismul este unealta lui de a obține supremație religioasă și politică asupra națiunilor? Cum este posibil să intrăm într-un asemenea joc periculos, deși Dumnezeu ne-a avertizat că destinele omenirii sunt controlate de duhuri necurate? Ascultați:

“Am văzut un tren care circula cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să privesc cu atenție. Am privit cu atenție asupra aceluia tren. Se părea că întreaga lume era îmbarcată în el și că nu mai rămăsese nimeni pe jos. Îngerul a spus: ‘Ei sunt legați împreună, gata pentru foc.’ Apoi mi-a arătat pe conductorul trenului, care arăta impunător și prezentabil, și căruia toți pasagerii îi acordau atenție și respect. Eram uimită și am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine este. El a spus: ‘Este Satana. El este conducătorul, prezentându-se ca un înger de lumină. El a luat lumea în captivitate. Oamenilor li se prezintă amăgiri puternice, ca să creadă o minciună și astfel să poată fi condamnați. Acest agent, cel mai înalt în funcție după el, este mecanicul, și sunt și alții în diferite funcții după cum este nevoie, iar ei toți merg cu viteza fulgerului la pierzare’” (EW 88).

„Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalips că „tot pământul se mira după fiară” (AU 1 ianuarie 1901).

Acesta este „Dumnezeul comun” la care dorește fratele nostru pastor să ne închinăm alături de celelalte biserici?

Nu vrem să spunem aici că organizatorii de la Popa Tatu sunt principalii responsabili pentru aplicarea acestor proiecte comune. Acesta este un plan vast, bine coordonat și generalizat, cu care o să ne confruntăm tot mai des de acum înainte, iar ei nu sunt decât niște rotițe modeste într-un angrenaj complex.

Într-un număr al Adventist Review de anul trecut, biserica era pregătită în această direcție astfel:

“La scară mare, ar trebui să încurajăm și să planificăm oportunități pentru servicii divine comune. Dar ca să putem face acest lucru, va trebui să abandonăm unele dintre noțiunile noastre preconceptionale despre muzică 'potrivită,' model de închinare sau de activități comune – să fim sensibili și deschiși ideii că diferit nu înseamnă neapărat anormal

sau greșit. Trebuie să renunțăm la controlul pe care dorim să-l avem și să permitem lui Dumnezeu să aibă controlul” (Adventist Review, 19 mai 2005, ed. online).

Exact aceasta se întâmplă acum. Organizăm “oportunități” gen “Ziua ușilor deschise” pentru “servicii divine comune, părtășie și eforturi evanghelice comune cu alte biserici surori.”

Dacă astăzi în lume “puterea lui [Satana] este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu,” iar el se prezintă ca fiind Dumnezeu, ce fel de închinare comună putem avea cu „bisericile surori”? Și ce sperăm să realizăm participând alături de ele la unitatea trupului lui Hristos, altceva decât călcarea în picioare a legii lui Dumnezeu și alungarea Duhului Sfânt de pe pământ? Previziunile sunt sumbre:

„Îngeri căzuți formează confederații cu oameni răi. În această vreme antihrist se va prezenta ca fiind adevăratul Hristos; astfel legea lui Dumnezeu va fi făcută fără valoare în națiunile pământului. Rebeliunea împotriva legii lui Dumnezeu va ajunge la apogeu. Dar adevăratul conducător al acestei rebeliuni este Satana îmbrăcat ca un înger de lumină. Oamenii vor fi amăgiți, îl vor așeza în locul lui Dumnezeu și îl vor zeifica” (RH 12 oct 1893).

Nici Scriptura, nici Spiritul Profeției nu încurajează speranțele fanteziste că omenirea va aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ dacă bisericile își vor da mâna spre a-L propovădui pe Hristos. Din contră, această mișcare va deveni forța principală în persecutarea urmașilor lui Hristos, împotriva cărora se va merge până la decretul de moarte. Dictatura religioasă care se construiește acum, și nu bâlbâielile politice, vor aduce omenirea la dezastru. Puterea civilă va fi constrânsă tocmai de brațul de fier al religiei să ia decizii care îl vor alunga pe Dumnezeu de pe pământ. Tocmai coalizarea bisericilor „surori” va transforma creștinismul într-un locaș al demonilor, așa cum spune Ioan. Acestea sunt previziunile Bibliei despre evenimentele finale, și nu mileniul de pace și fericire pe pământ adus de unirea religiilor și închinarea în comun.

În marea Sa îndurare, Domnul a avertizat acest popor să nu se lase amăgit de mirajul unității, căci acesta nu va duce la înălțarea lui Hristos, ci la persecutarea Lui. De ce speră pastorii adventiști că participarea noastră la acest proiect va aduce avantaje bisericii și slavă lui Dumnezeu? Am putut ajunge în această situație disperată doar datorită faptului că am tratat cu dispreț avertizarea lui Dumnezeu:

"Papistași, protestanți și oameni lumești vor accepta o formă de evlavie fără putere, și vor vedea în această uniune o mare mișcare pentru convertirea lumii și inaugurarea multasteptatului mileniu" (GC 588).

În expresia “protestanți” noi sperăm și ne măguleam să vedem bisericile creștine care au refuzat întreita solie îngerească. Conducătorii noștri vor să corecteze această interpretare, ajutând poporul să vadă aici și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Suntem făcuți să credem că dând mâna cu orice formă de spiritualitate, îmbrățișând sub pretextul dragostei frățești orice fel de evlavie fără putere, vom reuși să obținem o mare mișcare „pentru convertirea lumii.”

Acestea sunt speranțe deșarte, dar aici se ajunge atunci când batjocorim și respingem soliiile de har pe care Dumnezeu ni le trimite la timp potrivit. Împotrivirea îndârjită față de solia neprihănirii lui Hristos nu putea să aibă alte consecințe. Ani de zile pastorii noștri au contestat lumina trimisă acestui popor în 1888, iar acum culegem roadele: standarde false.

“Există unii care se laudă cu marea lor precauție în a primi “lumină nouă,” cum o numesc ei. Dar ei sunt orbiți de vrăjmașul și nu pot discerne lucrările și căile Domnului. Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (Special Testimonies A01B 8 p.12).

Putem să organizăm sabbat de sabbat slujbe comune cu oricine - atâta timp cât nu credem și nu predicăm solia îngerului al treilea, nu vom ajuta absolut pe nimeni. Din contră, omenirea pierde și ultima șansă de a fi avertizată cumva. Acum ne bucurăm că oficialitățile și clericii altor culte ne aplaudă, dar odată ei ne vor condamna aspru, deoarece am cunoscut adevărul salvator dar am tăcut din gură, punându-le astfel viața în primejdie.

Nu ar fi mai sănătos să suportăm acum criticile lor aspre, oferindu-le șansa de a-și reconsidera pozițiile și scutindu-i de clipa când se vor ruga la stânci?